Hristos şi Adunarea Sa (8)

Adunarea şi Masa Domnului

William John Hocking

© SoundWords, Online începând de la: 15.07.2019, Actualizat: 15.07.2019

soundwords.de/ro/a11888.html

© SoundWords 2000–2020. Toate drepturile rezervate.

Toate articolele sunt prevăzute pentru folosirea exclusiv personală. Ele pot fi distribuite şi fără cererea permisului de distribuire. Sunt interzise orice forme de multiplicare în scopuri comerciale. Publicarea pe alte pagini de internet este permisă numai cu acceptul redacţiei noastre.

Bibeltext: Traducerea GBV 2001 (© GBV România)

Versete călăuzitoare: 1 Corinteni 10.14-22; 11.20-34

Introducere

Aceste locuri din Scriptură ne sunt cunoscute fără îndoială tuturor, şi nu ne putem aştepta ca în seara aceasta să le studiem în toate detaliile; dar probabil aţi observat, că versetele citite se pot împărţi în mare în trei părţi:

- 1 Corinteni 10.14-22 vorbeşte despre Masa Domnului, ceea ce se referă la Adunare în părtăşie ca un singur trup. Îndrept atenţia în mod deosebit spre versetele 16 şi 17: „Paharul binecuvântării, pe care-l binecuvântăm, nu este el comuniune cu sângele lui Hristos? Pâinea, pe care o frângem, nu este ea comuniunea trupului lui Hristos? Pentru că noi, cei mulţi, suntem *o singură* pâine, *un singur* trup, pentru că toţi luăm parte dintr-o singură pâine.” În acest pasaj Adunarea este privită în unitatea ei; şi sărbătoarea Mesei Domnului este privită ca act al Adunării în însuşirea ei ca părtăşie.

- În 1 Corinteni 11.20-26 apostolul se referă la felul în care Masa Domnului trebuie luată, la care se scot în evidenţă

acele aspecte gingaşe şi pline de dragoste ale aducerii aminte de Domnul, care sunt foarte strâns legate cu o sărbătoare reală a Mesei Domnului. Acest pasaj este de cea mai mare însemnătate pentru noi, în primul rând pentru că el scoate în evidenţă natura şi însemnătatea spirituală a acestei rânduieli centrale a Adunării lui Dumnezeu.

- Versetele de încheiere din 1 Corinteni 11.27-34 sunt o atenţionare severă referitoare la umblarea personală a celor care iau parte la sărbătoarea de Cină.

1. O *singură* pâine, un *singur* trup

1 Corinteni 10.14-22: De aceea, preaiubiţii mei, fugiţi de idolatrie. Vorbesc ca unora cu judecată: judecaţi voi ce spun. Paharul binecuvântării, pe care-l binecuvântăm, nu este el comuniune cu sângele lui Hristos? Pâinea, pe care o frângem, nu este ea comuniune cu trupul lui Hristos? Pentru că noi, cei mulţi, suntem o singură pâine, un singur trup, pentru că toţi luăm parte dintr-o singură pâine. Uitaţi-vă la Israelul după carne: cei care mănâncă jertfele, nu sunt ei părtaşi cu altarul? Deci ce spun eu? Că ceea ce este jertfit

unui idol este ceva? Sau că un idol este ceva? Dar ceea ce jertfesc ei, jertfesc demonilor, şi nu lui Dumnezeu. Şi eu nu vreau ca voi să fiţi părtaşi cu demonii. Nu puteţi bea paharul Domnului şi paharul demonilor; nu puteţi lua parte la masa Domnului şi la masa demonilor. Sau Îl provocăm pe Domnul la gelozie? Suntem noi mai tari decât El?

În 1 Corinteni 10 apostolul prezintă Masa Domnului cu privire la marea realitate că la ea sunt reprezentaţi toţi sfinţii lui Dumnezeu (deoarece ei sunt mădulare ale unui singur trup al lui Hristos), atunci când ei se adună în astfel de ocazii. Ei se adună ca unităţi ale acelei mari Adunări de pe pământ, care constituie Adunarea lui Dumnezeu şi trupul lui Hristos. Acolo este *o singură* pâine, şi în timp ce o pâine vorbeşte foarte clar despre faptul că Hristos şi-a dat propriul trup la moarte pentru noi, ea prezintă şi acel trup mistic, trupul spiritual, pe care El Însuşi l-a constituit prin Duhul Sfânt pe baza morţii Sale. *O singură* pâine, *un singur* trup, suntem noi cei mulţi; acolo este *o singură* pâine, *un singur* trup. Toţi sfinţii sunt uniţi acolo simbolic – un punct de vedere deosebit de important, în mod deosebit în acest moment critic din istoria Adunării lui Dumnezeu, când sfinţii, privit în exterior, sunt dezbinaţi în aşa de multe grupe contradictorii, fiecare având nume diferite. Însă

săptămână de săptămână, când sfinţii lui Dumnezeu se strâng laolaltă ca să-şi amintească de Domnul Isus Hristos în moartea Sa, această o pâine de pe masă face cunoscut tuturor celor prezenţi, că acolo este *un singur* trup. Domnul Isus Hristos a murit ca să poată aduna într-unul pe copiii lui Dumnezeu care erau împrăştiaţi în afară; şi unitatea Adunării, care a fost formată prin Duhul Sfânt şi este păstrată prin El, este prezentată simbolic prin o singură pâine.

Fără îndoială este un motiv deosebit pentru faptul că apostolul prezintă în capitolul 10 Masa Domnului în felul acesta; şi cauza era la aceia cărora li se adresa. Sfinţii lui Dumnezeu din Corint şi probabil şi alţi creştini au uitat natura deosebită şi unică în felul ei a Cinei. Ei au uitat că era ceva care îi unea cu Domnul Isus Hristos Însuşi; ea era propria Lui instituire; şi această instituire a avut loc prin El după ce El a celebrat cina pascală, despre care El Însuşi era o imagine străveche. După aceea El a dorit, prin aceea că a spus celor unsprezece apostoli, ca ei să facă aceasta în amintirea Lui. Masa Domnului a fost astfel instaurată ca masă de amintire de El – amintirea de Domnul şi Stăpânul lor absent, de Acela care era mort, se va face în lume prin respectarea permanentă a dorinţei Lui referitoare la această Masă.

De aceea Masa Domnului a devenit o instituire care era cu totul opusă sărbătorilor iudaice, care au fost instituite în timpul vechi-testamental; ea le-a înlăturat; ea se deosebea total de ele. Amintiţi-vă de momentul când a fost întemeiată: Domnul Isus Hristos stătea la masă, şi cei unsprezece erau în jurul Lui. Era o ceremonie simplă care mişca simţămintele inimii. Domnul vorbea blând şi prietenos, aşa cum vorbeşte un om cu prietenii lui; şi El a vorbit în seara premergătoare momentului solemn când El a fost predat în mâinile păcătoşilor ca să fie răstignit. El a spus, ca să zicem aşa: Eu voi pleca şi voi nu Îmi veţi mai vedea faţa. Gândiţi-vă la Mine, nu numai în inimile voastre, nu numai în simţăminte, că atunci când Eu nu voi mai fi aici voi fi totuşi întotdeauna la voi, ci faceţi aceasta spre aducerea aminte publică de Mine. Mâncaţi pâinea şi beţi vinul cu scopul deosebit că poate fi păstrată o amintire permanentă a faptului că Hristosul, Fiul Dumnezeului cel viu Şi-a jertfit viaţa pe crucea de pe Golgota.

Din cauza acestui caracter deosebit, sărbătoarea Mesei Domnului a întrecut în strălucire, cu toată simplitatea ei, toată gloria şi strălucirea ceremoniilor vechi-testamentale. Sărbătorile şi ceremoniile vechi-testamentale arătau spre ceea ce trebuia să aibă loc. Masa Domnului vorbeşte despre ceea ce s-a

petrecut, şi în mod deosebit despre Unul care a făcut lucrarea, plătind un preţ nespus de mare, şi care a reprezentat pe toţi participanţii la această sărbătoare, care sunt prada biruinţei Sale asupra păcatului şi morţii. Domnul nu a susţinut cuvintele Sale cu tunete şi fulgere, ca şi cum ar fi răsunat glasul îngrozitor de pe Muntele Sinai. Oamenii, care L-au auzit, nu au tremurat când au stat înaintea Lui. Nu era nici o frică în inimile lor, atunci când El a vorbit; El a apelat la dragostea lor. El li S-a prezentat ca Acela care îi iubea şi S-a dat pe Sine Însuşi la moarte pentru ei: „Faceţi aceasta spre amintirea Mea".

Legătura cu idolii

Deci această ceremonie simplă, în timp ce ea avea caracterul deosebit al ascultării faţă de cuvântul Domului absent şi preaiubit, era expusă pericolului să fie degradată pe treapta celorlalte acţiuni. Copiii lui Dumnezeu ar putea fi înclinaţi să lege cu această ceremonie simplă şi alte ceremonii: una din vechile ceremonii iudaice sau una din ceremoniile păgâne, cu care erau obişnuiţi în zilele când nu erau întorşi la Dumnezeu. Găsim că pericolul acesta era în Corint, şi acolo erau unii în Adunare care au fost prinşi de această cursă. Drept urmare apostolul le prezintă adevărul, ca să corecteze această rătăcire.

El arată că Masa Domnului este exclusivă în sensul cel mai deplin al cuvântului. Masa Domnului este numai pentru sfinţi; şi nimic nelegiuit nu are voie să fie în legătură cu ea, nimic din ceea ce aparţinea slujirii idolilor. Legătura cu idolii avea efect distrugător asupra caracterului adevărat al acestei sărbători simple. Căci apostolul arată în capitolul acesta, că aceia care au luat parte la sărbătorile idolilor sau la sărbători de jertfire, care erau aduse idolilor ca închinare, şi care luau parte totodată la Masa Domnului, legau în mod public ceea ce era de la Hristos cu ceea ce era de la satan, căci înapoia fiecărui idol stătea un mesager al lui satan. În spatele idolilor stăteau demonii, care lucrau la patimile rele ale acelora care îi adorau.

Ţelul permanent al lui satan este să fure, să omoare, să distrugă şi să producă oamenilor tot felul de pagube şi să-i rănească. Şi el a făcut aceasta în Corint şi în toată lumea păgână din timpul acela, prin aceea că a mânat pe oameni să adore pe idoli. Aceşti creştini nechibzuiţi au legat Masa Domnului cu masa demonilor; ei luau parte la ambele; şi apostolul vorbeşte cu ei cuvinte severe. El le cere să fugă de slujba adusă idolilor (1 Corinteni 10.14 „(10:14) De aceea, preaiubiţii mei, fugiţi de idolatrie.“). El le aminteşte de izraeliţii care au ieşit din Egipt, din casa robiei, unde idolatria înflorea, care toţi au fost

sub nor şi care toţi au trecut prin Mare, toţi au fost botezaţi pentru Moise, şi toţi au primit mana, care a venit din cer, şi toţi au băut dintr-o stâncă, care i-a însoţit; şi această stâncă era Hristos. Însă Dumnezeu nu a avut plăcere de mulţi dintre ei, şi ei au fost ucişi în pustiu, deoarece ei s-au legat cu idolii (1 Corinteni 10.1-11). Ei s-au închinat marelui vrăjmaş al lui Dumnezeu şi al lui Hristos în persoana demonilor, care se ascundeau înapoia imaginilor înaintea cărora ei îngenuncheau.

Dumnezeu este un Dumnezeu gelos. El nu vrea să se vadă legat cu idolii. „Ce părtăşie are lumina cu întunericul?" Dumnezeu este un Dumnezeu sfânt: „Fiţi sfinţi, căci Eu sunt sfânt; şi dacă fiecare, care urmează pe Dumnezeu şi pe Hristos, trebuie să fie sfânt, cu cât mai mult atunci Adunarea lui Dumnezeu, în mod deosebit cu privire la caracterul ei unic în felul lui, deoarece ea este sudată împreună prin Duhul Sfânt, ca să constituie pe pământ *un singur* trup. Ea trebuie păstrată în sfinţenie, ea trebuie să fie complet despărţită de orice rău, şi să fie pentru Dumnezeu.

Paharul, care este amintit mai întâi

Aşa cum aţi observat, apostolul, când vorbeşte aici despre

Masa Domnului, inversează ordinea istorică a sărbătorii. El aminteşte mai întâi paharul şi apoi pâinea, în timp ce noi ştim din evanghelii, că Domnul a frânt mai întâi pâinea şi după aceea a dat ucenicilor paharul cu vin. Însă Pavel vorbeşte aici mai întâi despre pahar; el aminteşte paharul binecuvântării, pe care ei îl binecuvântau. De ce paharul este pus aici înainte? Deoarece el a spus: „Nu este el comuniune cu sângele lui Hristos?" Sângele lui Hristos vorbeşte despre moartea lui Hristos. Moartea lui Hristos avea o importanţă care va corecta rătăcirea lor. Domnul Isus Hristos a locuit de la început în trupul cărnii Lui. În trupul, care a fost pregătit pentru El, El a umblat şi a slujit începând din ziua naşterii Lui şi până în ziua morţii Sale. Însă vinul din pahar simboliza moartea Sa, nu viaţa Sa. Dacă în trup este sânge, el este viaţa, aşa cum ni se spune în Vechiul Testament (Leviticul 17.11 „(17:11) Pentru că viaţa cărnii este în sânge şi vi l-am dat pentru altar spre a face ispăşire pentru sufletele voastre; pentru că sângele este cel care face ispăşire pentru suflet."). Dar dacă sângele este despărţit de trup, el este un indiciu al morţii. Şi la Masa Domnului paharul binecuvântării vorbea despre moartea lui Hristos; şi ce însemna moartea lui Hristos? Ea însemna că între lume şi Hristos s-a produs această prăpastie mare. În legătură cu moartea Sa lumea s-a ridicat unită împotriva Domnului Isus Hristos, şi iudeii şi păgânii într-o unire nedreaptă au dus la moarte pe Domnul gloriei. În exterior era triumful nedreptăţii şi

răutăţii, dar Domnul Isus, care a fost răstignit în slăbiciune, a fost înviat în glorie.

Paharul binecuvântării simbolizează sângele lui Hristos, care nu numai a făcut ispăşire pentru păcat, ci era şi dovada pentru vina lumii religioase şi păgâne din cauza răstignirii Domnului. Cât de total ne desparte moartea lui Hristos de lume! Şi nu se cuvine mie şi ţie, la fel cum nu se cuvenea corintenilor, să încercăm să revocăm ceea ce Hristos a făcut prin moartea Sa. Trebuie să fie curăţie şi sfinţenie în aceia care iau din acel pahar al binecuvântării, şi aceasta în mod deosebit în felul legăturilor lor comune. Să ne gândim că în 1 Corinteni 10 nu este vorba de credincioşi ca persoane individuale; ei sunt priviţi aici ca întreg, ca organism, care sunt strâns uniţi în unitate spirituală prin puterea Duhului lui Dumnezeu; şi ca atare ei trebuie să păstreze numai legături curate şi sfinte.

O pâine, care se frânge

„Pâinea, pe care o frângem, nu este ea comuniune cu trupul lui Hristos?" Acum Pavel vorbeşte despre trupul lui Hristos, pe care au fost purtate păcatele noastre pe cruce. Însă în versetul 17 el trece să vorbească despre noul înţeles conform Scripturii

al expresiei „trup”, adică trupul al cărui Cap este Domnul Isus Hristos: „Pentru că noi, cei mulţi, suntem *o singură* pâine, *un singur* trup, pentru că toţi luăm parte dintr-o singură pâine.” (1 Corinteni 10.17). Fiecare credincios are dreptul personal la acel trup. Dacă trupul este neîmpărţit, el este simbol pentru trupul lui Hristos, pentru care El a murit – pentru acea părtăşie nouă formată ca urmare a morţii Sale.

Adam a căzut într-un somn adânc, şi Dumnezeu a făcut din coasta lui o femeie, pe care El i-a prezentat-o lui Adam ca ajutor pentru el. Şi în acelaşi fel a fost creat ajutorul pentru Hristos după moartea Sa; Adunarea nu a luat fiinţă din trupul viu. Acolo nu era nici o unire cu Hristosul devenit carne, ci prin moartea Sa a fost întocmit acest trup nou. Şi noi toţi luăm parte la acel un singur trup, noi toţi avem partea noastră la el. Noi toţi luaţi împreună constituim un trup, în timp ce fiecare în parte este o parte a întregului.

2. Pericoul de a discredita Cina

1 Corinteni 11.20-26: Când voi vă adunaţi deci în acelaşi loc, nu este ca să mâncaţi Cina Domnului; pentru că fiecare, mâncând, îşi ia mai înainte propria cină, şi unul este

flămând, iar altul se îmbată. Nu aveţi deci case ca să mâncaţi şi să beţi? Sau dispreţuiţi Adunarea lui Dumnezeu şi faceţi de ruşine pe cei care nu au? Ce să vă spun? Să vă laud? În aceasta nu vă laud. Pentru că eu am primit de la Domnul ce v-am şi dat, că Domnul Isus, în noaptea în care a fost vândut, a luat pâine şi, mulţumind, a frânt şi a spus: „Acesta este trupul Meu, care este frânt pentru voi: faceţi aceasta spre amintirea Mea“. Tot astfel şi paharul, după cină, spunând: „Acest pahar este noul legământ în sângele Meu: faceţi aceasta, ori de câte ori îl beţi, spre amintirea Mea“. Pentru că, ori de câte ori mâncaţi pâinea aceasta şi beţi paharul, vestiţi moartea Domnului, până vine El.

În capitolul următor apostolul pune înainte sufletelor sfinţilor lui Dumnezeu caracterul adevărat al Mesei Domnului; este o masă de amintire sfântă de Domnul nostru Însuşi. Poate fi de folos pentru noi, dacă avem în vedere care era rătăcirea în care au căzut corintenii la practicarea de moment a Mesei Domnului. Ea este corectată în aceste versete, şi ea este o rătăcire în care fiecare dintre noi poate cădea în timpul sărbătoririi. În Corint mulţi au degradat Masa Domnului la nivelul unei mese comune. Ei au privit-o în aceeaşi lumină ca o practică obişnuită, căci ei au mâncat împreună ca şi comuniune. Înţelesul solemn a ceea

ce ei făceau a dispărut din gândurile lor. Ei mâncau mecanic pâinea, ei beau mecanic vinul, ca şi în cazul meselor lor obişnuite. Nu este de mirare că apostolul spune: „Aceasta nu este mâncarea Mesei Domnului.” De ce? Deoarece ei au eliminat pe Domnul din gândurile lor; ei nu aveau înaintea sufletelor lor Persoana demnă de adorare, care murise. Ei priveau elementele Mesei de amintire ca pâine obişnuită şi vin obişnuit, ca şi cum ele ar fi fost alimente obişnuite. Şi privit în adevăratul sens al cuvântului era numai pâine normală şi vin normal. Nu a avut loc nici o transformare materială a pâinii şi a vinului. Şi cu toate acestea era o prezenţă reală în părtăşia lor: prezenţa Domnului Isus Hristos. Şi prezenţa Domnului Isus Hristos a făcut elementele, pâinea şi vinul, imagini simbolice ale evenimentului cel mai măreţ din istoria lumii – moartea Domnului Isus Hristos, a propriului Fiu al lui Dumnezeu.

Primit de la Domnul din glorie

Dar sfinţii din Corint au uitat toate acestea, aşa cum şi noi stăm în pericol să le uităm. De aceea apostolul relatează simplu realitatea referitoare la instaurarea Mesei Domnului, amintindu-le de prima ei însemnătate. Şi din ceea ce apostolul spune în acest context deducem însemnătatea nespus de mare a

acestei Mese şi practicarea ei de către Adunare. Aceasta se poate deduce din faptul că apostolul Pavel, care nu a fost de faţă la instaurarea ei, a primit relatarea despre aceasta nu de la ceilalţi apostoli, ci direct de la Domnul Însuşi aflat în glorie. El era, ca să zicem aşa, ultimul apostol, asemenea unei naşteri ne la timp; el nu L-a văzut pe Hristos după carne, dar el a văzut pe Domnul aflat sus (1 Corinteni 15.8 „(15:8) Şi, la urma tuturor, ca unei stârpituri, mi S-a arătat şi mie.“).

Şi Domnul Însuşi i-a dat împuternicirea pentru funcţia sa deosebită de apostol; taina despre Adunare i-a fost făcută cunoscut prin descoperire personală. Aici avem realitatea că apostolul Pavel a primit de pe buzele Domnului aflat în glorie lucrurile pe care ceilalţi apostoli le-au primit în odaia de sus din Ierusalim şi la care ei erau martori, şi aceasta ne arată că Domnul din glorie şi Domnul din odaia de sus este unul şi acelaşi Domn. El este Cel care a murit, şi El a înviat, şi ceea ce El a spus acelora care erau la El în noaptea aceea: „Faceţi aceasta în amintirea Mea”, a spus din nou din gloria lui Dumnezeu acestui apostol. Pavel era apostolul păgânilor, și probabil de aceea Domnul i-a vorbit în mod deosebit. Căci altfel unii ar fi putut spune: Masa aceea a fost dată celor unsprezece iudei, şi ea este pentru iudei şi ea nu are nimic să ne spună

nouă. – Dar apostolul păgânilor a fost învăţat de Domnul Însuşi cu privire la instaurarea acestei Mese, aşa că noi, păgânii, ca urmaşi ai Domnului Isus Hristos nu putem să ne sustragem de la responsabilitatea noastră în legătură cu Masa Domnului.

Dacă suntem ai Lui, Cuvântul Lui vine la noi, ca să-L ascultăm. Dacă avem vreun interes de moartea Sa, atunci trebuie să avem interese în felul amintit de aducerea aminte de acea moarte în lumea aceasta. Şi vă rog foarte mult, iubiţi cititori, să vă gândiţi ce este legătura voastră cu El în acest sens. Nu este vorba numai de a lua parte simplu la vreo acţiune ceremonială, dacă vă convine. Marea realitate, care ar trebui să vă spună ceva, este aceea, că Domnul este interesat personal să primească acest tribut al simţămintelor inimilor acelora care sunt ai Lui aici pe pământ. Şi este voia Lui ca ei, ca să zicem aşa, cât posibil de des să se unească din nou cu El în legătură cu pâinea şi vinul, pe care ei le savurează în aducere aminte de El şi de moartea Lui.

Masa Domnului nu este ceva legat cu delimitări complicate şi interdicţii şi la care putem lua parte numai foarte rar, ca şi cum ea ar fi un act aşa de sever şi producător de frică, că noi nu avem voie să-l facem ceva foarte obişnuit, prin aceea că

devenim foarte familiarizaţi cu el. În privinţa aceasta nu se găseşte nimic în Scriptură, care să justifice o astfel de părere. Felul simplu, în care ea a fost instaurată, ne arată că Domnul Se coboară cu îndurare la noi în situaţiile noastre zilnice, şi El ne spune, aşa cum le-a spus ucenicilor în timpul acela: „Faceţi aceasta în amintirea Mea."

Dar probabil cineva va încerca să scuze neparticiparea lui, spunând: eu pot rămâne acasă şi acolo mă pot gândi la Domnul; pot citi în Biblia mea, capitolul acesta şi altele, şi eu pot la fel de bine să fiu în particular ca şi în Adunare. – Dar Domnul a spus ucenicilor Lui ca părtăşie, nu ca individ: „Faceţi aceasta în amintirea Mea." De aceea voia Domnului este împlinită numai atunci când credincioşii se strâng laolaltă ca mădulare ale trupului lui Hristos; nu trebuie sărbătorită în particular, ci în comun. Cu siguranţă este o părtăşie sfântă, căci Domnul este prezent şi Duhul Sfânt este prezent, când sfinţii lui Dumnezeu sunt strânşi laolaltă în Adunare. Nici o persoană particulară nu-şi poate aminti de Domnul în sensul pe care El îl doreşte şi în care El l-a instaurat, dacă ea este în cămăruţa ei sau se plimbă pe stradă, pe câmpie sau prin pădure.

Mâncatul fără înţelegere

„Am primit de la Domnul ce v-am şi dat, că Domnul Isus, în noaptea în care a fost vândut, a luat pâine.” Momentul era foarte solemn. Era ceasul omului şi al puterii întunericului. Nu ne amintim noi că Iuda a primit de la Domnul bucăţica în acea noapte a trădării? După aceea Domnul i-a zis: „Ceea ce faci, fă repede”, şi omul s-a ridicat şi a ieşit; era însă noapte – noaptea trădării. Iuda a ieşit, ca să trădeze pe Domnul, care ştia tot ce era în inima lui, chiar dacă lui Iuda nu-i era deplin clar că Domnul ştia totul despre această chestiune. El L-a trădat pe Domnul, pentru că lui nu i-a fost clar pe cine trădează. Lui nu îi era clar că era Fiul lui Dumnezeu, Cel care i-a dat această bucăţică. După aceea satana a intrat în el, şi el a ieşit, ca să îndeplinească misiunea lui. El nu a fost prezent la Masa Domnului, însă fapta trădării lui îngrozitoare este amintită aici şi ea pune înaintea ochilor noştri situaţia zguduitoare, că un om, care L-a însoţit pe Domnul şi care a văzut aşa de multe fapte ale Lui, a fost în stare să vândă pe Stăpânul lui pentru treizeci de arginţi, preţul unui sclav.

Însă faptul este adevărat, şi evenimentul istoric al trădării este amintit de apostol în contextul mustrării corintenilor din cauza nesocotinţei lor. Se arată că în noaptea aceea era un om în odaia de sus, care în timpul sărbătorii pascale a primit de la

Domnul nostru preamărit o îmbucătură pentru împlinirea Scripturii şi care nu a înţeles natura a ceea ce făcea, şi nici răutatea inimii lui, care a gândit aşa ceva. Este o atenţionare serioasă, că atunci, când suntem la Masa Domnului, este ceva în mine şi în tine, care este capabil chiar să trădeze pe Domnul nostru. Credeţi voi aceasta? Eu cred. Există aşa ceva. Domnul ştie, că este prezent aşa ceva. Dacă ştim că există aşa ceva, dacă cunoaştem aceasta, şi dacă în acelaşi timp recunoaştem că Cel care este prezent ca să primească amintirea inimii noastre ştia aceasta atunci când ne-a invitat pentru a ne aminti de El, şi mai mult chiar, că El a murit pentru noi şi a condamnat păcatul în carne, deoarece era aşa de multă răutate în ea şi nimic nu putea aduce îmbunătăţire – atunci totul este bine, căci adevărul este în noi. Dar dacă noi ne înşelăm cu privire la caracterul adevărat al „omului vechi" şi nu putem înţelege gloria şi frumuseţea Domnului Isus Hristos, care este prezent, atunci Masa Domnului devine fără valoare pentru noi. Să iei parte fără respect la această Masă de amintire solemnă, înseamnă să jefuieşti sufletul nostru de mireasma neimitabilă a prezenţei Sale şi în acelaşi timp să ne expunem nuielei dezaprobării Sale din cauza nechibzuinţei noastre.

Simplu, dar solemn

Pentru copiii lui Dumnezeu nu este o practică mai binecuvântată pe pământ decât amintirea de Domnul nostru Isus Hristos în moartea Sa; cu cât sărbătorim mai des Masa Domnului, cu atât ea devine mai dulce pentru aceia care înţeleg importanţa ei, în timp ce noi, dacă uităm, ne expunem pericolului. Nimeni nu se poate juca cu aducerea aminte de Domnul în moartea Sa, fără să nu fie pedepsit. Dacă ne gândim cu adevărat cine este El şi că El a trebuit să sufere şi să moară şi că noi trebuie să ne amintim de acest eveniment mare, ce duh de solemnitate ni se cuvine să avem! Cum se face, că noi deseori avem gânduri aşa de lipsite de importanţă în timpul acelor momente scurte, când suntem împreună, şi că noi ne gândim aşa de puţin la acţiunea solemnă, de care vrem să ne amintim?

Apostolul aduce înaintea noastră foarte pe scurt împrejurările instaurării Mesei: „Domnul Isus, în noaptea în care a fost vândut, a luat pâine şi, mulţumind, a frânt-o şi a spus: „Acesta este trupul Meu, care este [frânt] pentru voi: faceţi aceasta spre amintirea Mea.“ Domnul a luat mai întâi pâinea; aceasta ar trebui să fie un simbol: El a ţinut pâinea în mâna Sa. El a spus: „Acesta este trupul Meu.” Ceea ce Domnul ţinea în mâini nu era trupul Lui cu adevărat; pâinea nu era ceva care ar trebui

venerat şi adorat, atât atunci cât şi astăzi; dar ea a fost aleasă, ca să fie o imagine pentru trupul Său, un lucru pentru ochii noştri şi pentru buzele noastre. Dar dacă inimile noastre nu sunt corect orientate în timpul Mesei, nu se va împlini cuvântul Domnului când privim pâinea şi mâncăm din ea; vom pierde caracterul ei de aducere aminte.

Domnul le-a spus atunci: «„Acesta este trupul Meu, care este frânt pentru voi: faceţi aceasta spre amintirea Mea“. Tot astfel şi paharul, după cină, spunând: „Acest pahar este noul legământ în sângele Meu: faceţi aceasta, ori de câte ori îl beţi, spre amintirea Mea“.» Observă repetarea poruncii „faceţi aceasta spre amintirea Mea” în legătură cu paharul şi cu pâinea. Domnul Însuşi spune; aşadar El vrea amintirea de El. Este de cea mai mare importanţă să se ţină seama că Domnul Isus Hristos este Fiinţa centrală a acestei rânduieli. El este prezent! Prin prezenţa Sa face Masa să fie realitate; El dă valoare serviciului nostru divin de amintire.

Amintirea de El Însuşi

Domnul Isus Hristos nu este acum un ţel aflat în afara domeniului nostru. Prezenţa Lui este pentru noi o chestiune de

credinţă, însă noi suntem totuşi înclinaţi să uităm aceasta din când în când. Şi când noi venim laolaltă pentru amintirea de Domnul Isus, permitem uşor lucrurilor care se văd şi se aud să se aşeze între noi şi faptul că noi ar trebui să ne gândim la Domnul Isus Însuşi şi că prezenţa Lui mărturisită ar trebuie să captiveze fiecare inimă. Noi trebuie să ne păzim de acest pericol subtil. Noi trebuie să fim atenţi ca gândurile noastre să nu se abată de la El. Ştim cât de nedemne de încredere sunt inimile noastre. Presupun că la unii este mai greu decât la alţii să ţină în şah simţurile lor; gândurile diferiţilor oameni zboară foarte uşor şi se lasă foarte uşor influenţate de impresiile exterioare – prin tot ce se petrece înăuntru, şi chiar în afară. Satan poate folosi toate aceste lucruri, ca să ne răpească unele momente puţine, dacă nu chiar toate, când noi suntem adunaţi laolaltă ca să ne amintim de Domnul Isus. Ţelul lui satan este să pună ceva între inimile noastre şi Domnul Isus Hristos, ceea ce va face ca să-L uităm. Dacă îi reuşeşte ca eu să-L uit douăzeci de procente din timp, el a obţinut biruinţa şi eu am pierdut mult.

Orice gând referitor la Domnul Isus ascunde în sine acest fel de responsabilitate. Ţelul lui satan este să îndepărteze pentru un timp cât mai mare posibil devotamentul inimii mele şi al

dragostei mele pentru El. În felul acesta îşi poate împlini scopul său. S-ar putea să introducă obstacole, pe care eu în insensibilitatea mea nu le pot depăşi, aşa că eu vin zece minute, un sfert de oră sau douăzeci de minute mai târziu; în loc să fiu mai devreme sau la timp, ajung zece minute mai târziu. Domnul a pierdut zece minute din slujba inimii mele, şi eu am pierdut ceea ce niciodată nu voi mai putea recâştiga. Am veni noi mai târziu, dacă împăratul ţării acesteia ar promite să fie aici la un anumit timp? Cine ar vrea să piardă maiestatea sa venerabilă, pentru că nu a fost acolo atunci când el a sosit? Şi Domnul Isus Hristos rămâne fidel la ceea ce El a spus: „Acolo unde doi sau trei sunt adunaţi în Numele Meu, Eu sunt în mijlocul lor." Să fim întotdeauna prezenţi, atunci când vine ora stabilită.

Prezenţa reală

Dragi prieteni, nu permiteţi ca satan să aibă vreo biruinţă asupra noastră în ceea ce priveşte punctualitatea noastră. Domnul este prezent la Masa Sa, şi ţelul acestei sărbători este aducerea aminte de El. Noi ne gândim la Domnul Isus, ca la Acela care a murit; El este prezent la noi ca Domn viu al gloriei, şi aceasta este „prezenţa reală" în legătură cu Masa Domnului,

despre care noi uneori auzim câte ceva. Expresia este deseori fals înţeleasă şi fals interpretată. „Prezenţa reală" este prezenţa vie a lui Hristos în felul acesta, aşa cum El a făgăduit să fie în mijlocul Bisericii Sale. El este prezent ca Acela care este glorificat la dreapta lui Dumnezeu; şi El este prezent ca să conducă inimile noastre din nou să ne gândim la El, atunci când a fost trădat şi răstignit.

Şi am putea noi avea un conducător mai bun decât El Însuşi? Cine cunoaşte chinurile din Ghetsimani ca Acela a cărui sudoare a devenit ca picăturile mari de sânge, care au căzut pe pământ? Noi nu îndrăznim să ne gândim la astfel de scene solemne, dacă Domnul nu călăuzeşte inimile noastre, gândirea noastră şi nu controlează imaginaţia noastră. Dar El va face aceasta, dacă suntem dependenţi de El; El ne va conduce la o amintire adevărată şi demnă de El, de locul unde I s-a pus cununa de spini pe cap, unde I-au scuipat faţa sfântă, unde L-au batjocorit şi şi-au plecat genunchii înaintea Lui şi unde El a purtat păcatele noastre pe trupul Său pe lemn. Cine poate trezi în noi gânduri sfinte şi reale cu privire la El, dacă nu Domnul Însuşi? Nu este nimeni. Dar este o însuşire reală a acestei Mese, că Domnul este viu şi că El ne arată mâinile Lui şi coasta Sa, martori muţi şi totuşi grăitori despre moartea Sa, aşa că noi

ne prosternăm înaintea Lui şi spunem: „Domnul meu şi Dumnezeul meu!” El îndeamnă inimile noastre spre adorare prin prezenţa şi puterea Sa, şi izvorul de apă din noi curge în viaţa veşnică.

Până va veni El

Pavel spune: „Pentru că, ori de câte ori mâncaţi pâinea aceasta şi beţi paharul, vestiţi moartea Domnului, până vine El”; şi în felul acesta Masa Domnului devine marea verigă de legătură între două evenimente măreţe din derularea istoriei divine. Evenimentul care stă în centru istoriei lui Dumnezeu cu lumea este moartea lui Hristos pe cruce. Vechiul Testament aştepta acest eveniment. El, Cel care trebuia să vină ca Mântuitor al ei, va muri. Următorul eveniment mare este a doua venire a Domnului. Şi sărbătoarea Mesei Domnului leagă aceste două veniri, prin aceea că stă între evenimentul din trecut şi ce va avea loc în viitor. De aceea noi trebuie să vestim moartea Domnului până va veni El. Pasajul acesta este un răspuns pentru oamenii care încearcă să degradeze importanţa practicării acestui act, şi spun: desigur Masa Domnului era bună şi corectă pentru creştinii din timpurile de început, deoarece mulţi dintre ei au văzut pe Domnul. Erau mulţi în

Ierusalim şi în toată Iudeea şi Galileea care au auzit cuvintele Lui şi au fost martori ai minunilor făcute de El. Domnul şi lucrarea Lui era proaspătă în amintirea lor, şi de aceea era normal pentru ei să serbeze această sărbătoare în primul secol; însă pentru noi astăzi moartea Domnului a avut loc cu foarte mult timp în urmă; ea este un eveniment trecut demult; noi nu mai trebuie să sărbătorim astăzi Masa Domnului; noi suntem mai presus de această ceremonie de odinioară. – Însă fraza aceasta dă în puţine cuvinte răspunsul; noi trebuie „să vestim moartea Domnului până va veni El". Domnul nu a venit încă. De aceea, aceia care dau la o parte Masa Domnului nu au nici o scuză care să poată fi recunoscută.

Neglijarea Mesei Domnului

Sper ca nici un credincios, care este aici, caută o scuză legitimă pentru faptul că el nicidecum nu îşi aminteşte de Domnul în moartea Sa, sau o face numai o singură dată pe trimestru sau o singură dată în an. Domnul nu ne împovărează cu vreo poruncă severă şi nu ne constrânge la ascultare prin ameninţare cu pedeapsă, că pierdem viaţa veşnică. El nici măcar nu ne spune că noi trebuie să sărbătorim Masa în fiecare săptămână. Şi în Cuvântul lui Dumnezeu ni se arată că ucenicii

de demult din Troa frângeau pâinea în fiecare săptămână, în timp ce mult mai devreme în Ierusalim după Rusalii frângerea pâinii se făcea în fiecare zi, motiv pentru care se adunau în mod deosebit. Ce putem deduce din lipsa prescrierii unei perioade intermediare sau a unei relatări despre practica propriu-zisă? Că noi trebuie să vestim moartea Domnului cât se poate de des. Dacă nu luăm parte, când am putea să participăm, este Unul căruia ar trebui să-I arătăm satisfăcător că noi avem o scuză reală şi logică pentru lipsa noastră. Domnul ştie când cineva este inevitabil împiedicat să participe. Şi El cunoaşte pe acela care renunţă din plăcere şi comoditate să fie prezent la frângerea pâinii. De ce sunteţi aşa de conştiincioşi să veniţi la frângerea pâinii? Din cauza cuvintelor pe care Domnul le-a spus în noaptea în care a fost trădat; pentru că ascultarea este bună pentru sufletul dumneavoastră; pentru că doriţi să lăudaţi pe Domnul cu paharul binecuvântării; pentru că nu puteţi uita cuvântul Său preţios: „Faceţi aceasta spre amintirea Mea!” Dumneavoastră iubiţi pe Domnul aşa de mult, că spuneţi: Atâta timp cât ne vom putea târî, vom merge. La toate celelalte trebuie să se renunţe, pentru ca să-I fim credincioşi şi să vestim moartea Lui. Şi în acelaşi fel ar trebui Masa Domnului să lucreze asupra noastră a tuturor.

Când Domnul va veni şi ne va lua la Sine, nu vom mai avea nevoie de pâine şi de vin ca să ne amintim de El. Îl vom vedea în gloria Lui înaintea noastră. Maiestatea Lui ne va copleşi probabil, aşa cum l-a copleşit pe Ioan pe insula Patmos. Noi vom avea trupuri glorificate, pentru ca privirea să nu ne biruie complet, dar eu gândesc că noi vom fi orbiţi, atunci când vom privi pentru prima dată la Domnul nostru. El va fi foarte măreţ în ochii noştri. Noi ne vom aminti că El este Acelaşi care a murit. Când vedem gloria odihnindu-se pe Miel, noi ne vom aminti! Este Mielul care a fost sacrificat. Rezultatul nu se va baza pe credinţă, ca acum; noi îl vom vedea realmente. Atunci nu vom mai avea nevoie de ajutorul unei mese de aducere aminte.

Dar chiar şi atunci va fi un timp de părtăşie, căci în locul acela de glorie va veni Însuşi Domnul nostru demn de adorare şi ne va sluji şi ne va da să bem paharul propriei Lui bucurii. Paharul binecuvântării, de care vom avea parte în acel loc strălucitor, va fi partea noastră în gloria lui Hristos, şi El ni-l va da în ziua Împărăţiei Sale care va veni. Dar acum, în timp ce Domnul nostru este lepădat şi în timp ce lumea spune: noi nu ne interesăm de Isus, de Cel răstignit; El este fără preţ pentru noi; noi Îl urâm; noi Îl dispreţuim, sunt puţini pe pământ care spun: noi Îl iubim; noi Îl adorăm; noi mâncăm din pâine şi bem din vin

în amintirea permanentă de moartea Lui. – Şi la sărbătorirea Mesei Domnului, Adunarea vesteşte lumii, că Domnul Isus a murit. Uşile nu ar trebui să fie încuiate „de frica iudeilor”, ci deschise, aşa fel ca lumea să poată intra şi să poată vedea ce se petrece înaintea ei. Dacă cineva întreabă, ce înseamnă aceasta, răspunsul este, că aceşti bărbaţi şi aceste femei sărbătoresc moartea Domnului gloriei. Lumea L-a răstignit, dar Dumnezeu L-a înălţat; şi Masa Domnului este o mărturie pentru faptul acesta în această lume rea.

3. Comportare necuviincioasă

În ultimele versete ale capitolului nostru avem felul în care apostolul mustră lipsa acelei simplităţi şi importanţe, care ar trebui să caracterizeze participarea la Masa Domnului. Se pare că în Corint erau unii care au luat parte din pâine şi din vin în chip nedemn.

> **1 Corinteni 11.27-34:** Astfel că oricine mănâncă pâinea sau bea paharul Domnului în chip nevrednic va fi vinovat faţă de trupul şi sângele Domnului. Să se cerceteze dar omul pe sine şi aşa să mănânce din pâine şi să bea din pahar. Pentru că cine mănâncă şi bea îşi mănâncă şi îşi bea

judecata, dacă nu deosebeşte trupul. De aceea sunt mulţi între voi slabi şi bolnavi şi mulţi adorm. Pentru că, dacă ne-am judeca noi înşine, n-am fi judecaţi. Dar când suntem judecaţi, suntem disciplinaţi de Domnul, ca să nu fim condamnaţi împreună cu lumea. Astfel, fraţii mei, când vă adunaţi ca să mâncaţi, aşteptaţi-vă unii pe alţii. Dacă cineva este flămând, să mănânce acasă, încât să nu vă adunaţi spre judecată. Iar celelalte le voi rândui când voi veni.

Pavel a spus deja, că ei nu ar trebui să trateze Masa Domnului ca pe o masă a lor obişnuită (1 Corinteni 11.21 „(11:21) pentru că fiecare, mâncând, îşi ia mai înainte propria cină, şi unul este flămând, iar altul se îmbată.“). Când cineva stă la masa lui proprie, poate sta cum îi place. Poate sta acolo cu mânecile suflecate, dacă doreşte. Comportarea lui în sfera particulară a familiei lui ar putea fi oricum. Dar dacă el ar avea un număr de vizitatori în jurul lui sau dacă el ar fi invitat la o masă de sărbătoare împărătească, el ar fi foarte atent la înfăţişarea lui şi la manierele lui. Diferenţa ar avea loc din cauza caracterului mesei, la care ia parte, şi al persoanelor, care ar fi prezente. Dar sfinţii din Corint au tratat cu uşurătate Masa Domnului. Ei s-au comportat ca şi cum ar fi fost propria lor masă. Ei au confundat-o cu masa de dragoste din timpul acela, sau cum am spune noi în limbajul actual: cu băutul împreună al cafelei sau cu o masă la o conferinţă, atunci

când sfinţii lui Dumnezeu se strâng laolaltă din interese comune pentru lucrurile lui Hristos. Ultima ocazie este bună şi corectă, dar s-o amesteci cu Masa Domnului este total greşit şi distruge scopul strângerii laolaltă.

Urmarea faptului că în Corint s-a uitat prezenţa Domnului, era că ei au mers la Masa Domnului şi inimile lor şi conştiinţa lor erau necurăţite. Prin aceasta vreau să spun, că nu a fost permis luminii lui Dumnezeu să lumineze ceea ce erau inimile lor prin natura lor. Ei au privit lucrurile din punctul lor de vedere, şi între cei care erau prezenţi domneau nestingherite diferenţe sociale şi păreri personale. Au fost tolerate poftele carnale şi ei au degradat Masa Domnului la nivelul unei mese obişnuite. Apostolul scrie: „Când voi vă adunaţi deci în acelaşi loc, nu este ca să mâncaţi Cina Domnului; pentru că fiecare, mâncând, îşi ia mai înainte propria cină."

Vedem deci că în capitolul 10 se trage o linie de despărţire între Masa Domnului şi sărbătoarea idolilor şi în capitolul 11 între Masa Domnului şi masa proprie a omului. Desigur noi toţi suntem în pericol să cădem în această ultimă rătăcire şi s-o facem masă proprie. Dacă o facem masă proprie, vom lua în seamă mai întâi înclinaţiile proprii şi ne preocupăm de propria

comoditate. Cu regret sunt prea mulţi oameni care par să gândească că ei pot veni la Masa Domnului aşa cum vor şi când le place. Ei se scoală foarte târziu duminica, şi după ce servesc micul dejun în grabă ajung cinci minute sau mai târziu la Adunare. S-ar putea ca în situaţii deosebite să fie o scuză justificabilă, dar dacă venirea prea târziu este o obişnuinţă, ce dovedeşte atunci practica? Ea arată că o astfel de persoană priveşte Masa Domnului complet din punctul de vedere omenesc şi cerinţele ei sunt date la o parte în favoarea comodităţii proprii şi toleranţă cu sine însuşi. Ea mai arată şi o conştiinţă moartă faţă de Dumnezeu, căci o astfel de libertate nu ţi-ai permite în cadrul unui loc de muncă lumesc. Omul uită că Domnul este prezent; el ignorează sfinţenia prezenţei Sale; el nu se judecă pe sine însuşi şi căile lui. Urmarea unei astfel de nepăsări este că aceia care uită prezenţa Domnului şi totuşi mănâncă din pâine şi beau din paharul Domnului, fac aceasta în chip nevrednic.

Mâncatul în chip nevrednic

Vă rog să fiţi foarte atenţi la acest cuvânt al apostolului: „Astfel că oricine mănâncă pâinea sau bea paharul Domnului în chip nevrednic va fi vinovat faţă de trupul şi sângele Domnului.” El

condamnă felul în care a fost luată Masa Domnului. Unii oameni au înţeles greşit textul acesta şi în mod nejustificat s-au ţinut departe de Masa Domnului ani la rând. Ei spun: Eu nu sunt demn să merg, în Biblie stă scris că eu nu ar trebui să merg. Dar ei nu au citit atenţi pasajul, deoarece versetul nu vorbeşte despre persoane nedemne, care mănâncă pâinea, ci de felul nedemn în care persoanele au mâncat.

Unde este bărbatul sau femeia, care sunt demni de a fi la Masa Domnului? Nimeni nu are un drept de a fi acolo; noi nu avem în noi înşine nici o destoinicie corespunzătoare pentru a fi la Masă; noi mergem numai pentru că Domnul ne-a poruncit să mergem. El ştie mult mai bine decât noi cine suntem; şi cu toate acestea ne-a invitat să facem aceasta spre amintirea Lui. Domnul spune că noi putem merge, dar noi trebuie să mergem în modestie; noi trebuie să fim conştienţi de prezenţa Aceluia înaintea căruia ne aflăm; noi trebuie să fim conştienţi cum trebuie să ne comportăm în Adunarea Dumnezeului cel viu. Căci ce facem noi când „facem aceasta”? Noi ne amintim exclusiv de faptul că trupul lui Hristos a fost dat pentru noi şi că sângele lui Hristos a fost vărsat pentru noi; şi putem noi să gândim superficial la aceste lucruri sfinte ca acestea? Putem noi trata cu uşurătate aceste lucruri solemne – trupul lui Hristos,

în care a fost înfiptă suliţa îngrozitoare, sângele lui Hristos, care a curs din coasta Lui? Apostolul explică, că persoana, care mănâncă în chip nevrednic, se face vinovată de trupul şi de sângele Domnului.

Versetul este foarte serios. Vei spune tu de aceea: îmi este frică să merg; nu îndrăznesc să merg, pentru ca să nu mănânc în chip nevrednic? – Deseori trece un timp lung, înainte ca cineva să vorbească sau să spună ceva, şi gândurile mele rătăcesc încoace şi încolo. Mă gândesc la multe lucruri: la ceea ce s-a petrecut săptămâna trecută, la ceea ce probabil va fi mâine, la cineva, care este de faţă, sau mă gândesc la cineva, care nu este prezent, şi la tot felul de lucruri posibile. Numai când cineva propune o cântare sau vorbeşte, gândurile mele se trezesc.

Deci, cum se face că atenţia ta este aşa de împărţită şi de împrăştiată? Este din cauză că ochii credinţei tale nu privesc la Domnul; tu nu te gândeşti la El. Dacă te-ai gândi la El, atunci nu te-ai gândi la altcineva sau la altceva. Dacă observi că eşti vinovat în această direcţie, spune aceasta acolo Domnului şi apoi: iartă-mă, Doamne, că fac aceasta; umple Tu inima mea; îndreaptă gândurile mele rătăcitoare spre Tine. Nu te preocupa,

dacă altcineva vorbeşte; tu nu trebuie să fi dependent de cineva; tu eşti prezent, ca să te gândeşti la Domnul. Eşti acolo împreună cu alţii; acesta este un adevăr binecuvântat, dar individualitatea ta nu este pierdută. Lasă gândurile proprii să fie orientate spre El. Lasă ca probabil un loc din Scriptură să-ţi vină în memorie şi gândeşte-te la el. Simte că Domnul îţi vorbeşte în Cuvântul Lui viu, scris, şi această conştienţă va umple inima ta cu o dulceaţă minunată. Nu crezi că tu poţi ţine duhul tău şaizeci de minute, sau aşa ceva, preocupat cu El? Sunt din aceia care dorm la Masa Domnului, aşa cum au dormit aceia în Grădina Ghetsimani? Vai, ce ruşine, că trebuie să fie aşa ceva! Tu eşti vinovat nespus de mult de trupul şi sângele Domnului. Gândeşte-te la El! „Vegheaţi şi rugaţi-vă, ca să nu cădeţi în ispită!”

Să te verifici pe tine însuţi

Apostolul arată cum poţi evita păcatul acesta al participării nedemne: „Fiecare să se cerceteze pe sine şi aşa să mănânce din pâine şi să bea din pahar.” Aceasta nu înseamnă, că atunci când eu stau la Masa Domnului, eu trebuie să privesc în inima mea, să văd dacă este vreo preocupare sărăcăcioasă şi rea. Eu pot face aceasta acasă. Omul să se verifice pe sine însuşi!

Aceasta înseamnă: să te judeci singur cu privire la ceea ce ai făcut şi de ceea ce eşti capabil să faci. Noi putem fi aşa de mulţumiţi cu noi înşine, că uităm cât de uşor ne-am putea împiedica fără harul lui Dumnezeu. Atunci putem veni la Masa Domnului cu mulţumire de sine şi uităm că în timpul acela scurt este posibil să dezonorăm pe Domnul, să ne jefuim pe noi înşine şi să ne facem vinovaţi cu privire la trupul şi sângele Domnului. Dar dacă în liniştea cămăruţei noastre de acasă ne gândim că fără harul Domnului şi fără de puterea şi exercitarea slujbei Sale preoţeşti în Locul Preasfânt pentru noi nu am fi în stare să-L adorăm, aşa cum se cuvine, ne vom verifica pe noi înşine, aşa cum apostolul porunceşte. Ne amintim că în noi, în carnea noastră, nu locuieşte nimic bun.

„Fiecare să se verifice pe el însuşi" şi să nu stea departe, ci să vină şi să mănânce din această pâine şi să bea din pahar. Pentru nimeni nu este în Scriptură o scuză justificabilă, ca să stea departe de Masa Domnului. Chiar dacă el este nedemn în sine însuşi, el este totuşi invitat să vină – cu excepţia cazului când el stă sub disciplina Adunării. Dacă el vine şi mărturiseşte dependenţa lui de Domnul, şi prin aceasta poate să se gândească cum se cuvine la Hristos în moartea Sa, dacă este suficient de sincer cu sine însuşi şi se pune pe genunchi şi

spune: O, Doamne, Tu şti ce persoană neînţeleaptă şi neştiutoare sunt eu. Şi dacă eu am avut parte de dragostea Ta aşa de mulţi ani şi dacă în aceşti mulţi ani am învăţat multe despre suferinţele Tale şi moartea Ta, sunt totuşi înclinat ca tocmai la mâncarea Mesei Tale să eşuez. Eu nu mă pot încrede în inima mea, de teamă ca nu cumva atunci când sunt împreună cu sfinţii Tăi să împiedic lucrarea Duhului Tău prin slăbiciunea şi nebunia mea. Doamne, concentrează inima mea asupra Ta, exclude tot ce este nedemn, fă-mă capabil să îmi amintesc de Tine, aşa cum doreşti Tu. – Gândiţi voi că Domnul nu se va îngriji de acela care ia această poziţie de smerenie înaintea Lui?

Încredere în Domnul, neîncredere în tine însuţi

Nu te grăbi să vii în prezenţa Domnului la Masa Lui aşa ca şi cum te-ai grăbi să ajungi la un tren; tu mergi la locul cel mai sfânt. Du-te prudent acolo, după ce te-ai judecat pe tine însuţi înaintea Domnului, după ce ai umplut inima ta cu simţământul pentru jertfa Sa mare, pentru dragostea Lui pentru tine până la moarte, pentru dragostea Lui care rămâne, care doreşte aducerea aminte din partea unei inimi nechibzuite, aşa cum ai putea s-o ai tu. Du-te într-un astfel de duh, şi vei vedea ce

diferenţă produce aceasta pentru zidirea ta sufletească în strângerile laolaltă. Nu te preocupa cu faptul că unul sau altul nu este prezent şi că altcineva este prezent iar ţie ţi-ar place mai mult să nu fie. Toate astfel de gânduri nepotrivite sunt de la satan. Marele vrăjmaş este distrugătorul în adunările de aducere aminte de Domnul Isus. Tu nu ai voie să uiţi că satan este un vrăjmaş şi niciodată un prieten şi că tu nu ai voie să te încrezi în el. El poate să vină chiar şi ca înger al luminii să se aşeze uneori lângă tine şi să vorbească, ceea ce te va face să gândeşti că este vorbire cerească. Dar tu nu ar trebui să fii neştiutor cu privire la vicleniile lui, şi poţi fi sigur că este înşelătorul dacă el decuplează pe Domnul din duhul tău. Niciodată să nu ai ceva a face cu satan, dar întotdeauna să ai a face cu Domnul Isus Hristos.

Dumnezeu să ne dăruiască, ca noi să avem parte de părtăşii mult mai înviorătoare şi mai preţioase cu Domnul şi cu sfinţii Săi la Masa Sa. Nu este nici un loc pe pământ asemănător cu acesta, nu numai pentru că Domnul Isus Hristos este acolo, ci şi pentru că sfinţii sunt acolo în caracterul Adunării lui Dumnezeu şi al Bisericii lui Hristos. Probabil sunt puţini la număr, dar Domnul a promis prezenţa Sa acolo unde sunt doi sau trei, care sunt adunaţi în Numele Său, şi El lucrează într-un

mod unic în felul lui la aceşti doi sau trei. Nu este nimic pe pământ care să se compare cu aceasta. Este deja un gust anticipat al acelei mari Adunări, a cărei imagine o avem în Apocalipsa 5, unde fiecare inimă în unire cu marea mulţime se va revărsa în laudă şi adorare pentru El aflat în mijloc, care i-a răscumpărat cu sângele Său preţios. Noi toţi vom fi acolo, fiecare din noi; atunci nu vom veni prea târziu; noi vom fi deplin pregătiţi pentru acel serviciu divin sfânt; noi nu vom lua parte în chip nevrednic la acea Adunare de închinare; dar toate vor fi spre gloria şi lauda Domnului.

Masa Domnului ne oferă acum oaze în pustie; ea ne dă, chiar dacă noi mergem prin pustie, un gust anticipat al acelui timp măreţ şi minunat. Şi depinde de noi toţi, să purtăm grijă să nu pierdem vreuna din bucuriile care pot fi partea noastră la frângerea pâinii.

Tradus de la: Christus und seine Versammlung (8)

Prelegerea a 8-a „The Church in Decay and Disorder“ din seria de prelegeri *Christ and His Church*,
ţinută în anul 1929 în Wildfell Hall, Catford, Londra

Traducere: Ion Simionescu